

departement hem veel zekerheden had geboden. Zelfs de zekerheid dat het afdelingshoofd afspraken nooit nakwam, gaf in zekere zin structuur aan zijn bestaan. Maar de meeste zekerheid bood de voorspelbaarheid van zijn collega's. Het maakte niets uit dat de meesten periodiek werden vervangen, want hun opvolgers dachten en handelden precies zo.

Het was een gevaarlijk moment. Just leek even verblind te worden door een vlaag van nostalgie. Gelukkig dacht hij op tijd weer aan de stapel nutteloze rapporten die hij ooit had geschreven. Vanaf dat moment wist hij het zeker: hij moest zo snel mogelijk een bedrijf vinden dat om zijn jubileumboek verlegen zat.

Hij kroop achter zijn laptop en verwachtte dat internet snel uitkomst zou bieden. Helaas kwam hij daar in plaats van opdrachtgevers vooral concurrenten tegen. De eerste leek hem met ronkende teksten direct op achterstand te zetten:

Jubileumboek.nl is hét kwaliteitsmerk voor storytelling en jubileumuitgaven. Onze jubileumboeken, films en online producties zijn daardoor communicatiever, boeiender en persoonlijker. Wij onderscheiden ons door passie, verbindend vermogen en een persoonlijke stijl. Onze producties leggen de kern van uw identiteit bloot en brengen verleden, heden en toekomst tot leven.'

Nadat Just deze holle frasen tweemaal had gelezen, vroeg hij zich af wie hier eigenlijk op achterstand stond. Zouden bedrijven behoefte hebben aan iemand die hun identiteit zou blootleggen? En waarom zou een oer-Hollands bedrijf aan storytelling moeten doen? Deze tekst had helemaal geen 'persoonlijke stijl', deze tekst was nietszeggend.

Hij wilde het heel anders doen. Hij maakte een simpele website onder de naam: 'Just Ansen, schrijver'. En hij koos voor het volgende motto:

Just Ansen schrijft úw verhaal. Het eerlijke verhaal. Een wereld zonder opsmuk.'

Hij ging ervan uit dat er ook bedrijven zouden zijn die niet zaten te wachten op plastic teksten. Die wel wilden vertellen dat ze een aantal keren bijna failliet waren gegaan. Of die gniffelden over de oud-directeur die het onderscheid tussen een secretaresse en een maitresse niet zo scherp zag.

Binnen een week kreeg Just een mailtje van een zekere Vroonhof, directeur van de firma Visser aan de Nieuwe Binnenweg in Rotterdam. Hij liet Just weten dat hij 'gecharmeerd' was van zijn 'authentieke website'. Vroonhof zocht een schrijver die een jubileumboek ('zonder opsmuk') wilde schrijven voor zijn bedrijf, dat aan het einde van het jaar zijn 75-jarig bestaan zou vieren. Vroonhof vroeg of hij in de gelegenheid was om eens langs te komen.

2

Enkele weken later begaf Just zich naar Rotterdam. Het was zo'n treurige dag waaraan januari zo rijk kan zijn. Geheel zoals hij gewend was droeg hij een spijkerbroek, een geblokt hemd en een onbestemd jasje. Geen das. En een dikke winterjas. Vroonhof zocht een authentieke auteur en hij kreeg Just zoals hij was, 'zonder opsmuk'.

De winkel van de firma Visser was gemakkelijk te vinden. Een groot uithangbord aan de voorgevel, dat zijn beste tijd had gehad. Sierlijke krulletters, die 75 jaar geleden niet hadden misstaan. Voor de rest de uitstraling van een ouderwetse ijzerhandel. Met hamers, nijptangen, schroevendraaiersetjes, en de onvermijdelijke Black & Deckers in de etalage.

Bij het openen van de winkeldeur klonk een korte zoemtoon. Voor Just doemde een eindeloze rij winkelrekken op, met honderden vakjes en laatjes. Ongetwijfeld zat in het vierde laatje van boven in de tweede rij van rechts dat ene moertje waar je al dagen naar zocht. Links was een lange toonbank, daarachter een wand vol met sleutels. Het meeste geld zouden ze wel verdienen met het kopiëren van sleutels. In gedachten hoorde Just het snerpande geluid van het slijpen van sleutels. Het was rustig in de winkel. Er liepen slechts een paar oudere mannen rond. Aan hun priemende blikken kon je zien dat ze op zoek waren naar dat ene moertje.

'Ik kom voor de heer Vroonhof.' Een vriendelijke man toonde hem de trap naar de eerste etage. 'Bovenaan de trap linksaf en dan rechtdoor.'

Just liep de trap op. Eenmaal boven probeerde hij zich nog wat te fatsoeneren. Hij veegde zijn haren, die door de regen nat waren geworden, nog even over zijn hoofd. Zoals hij altijd